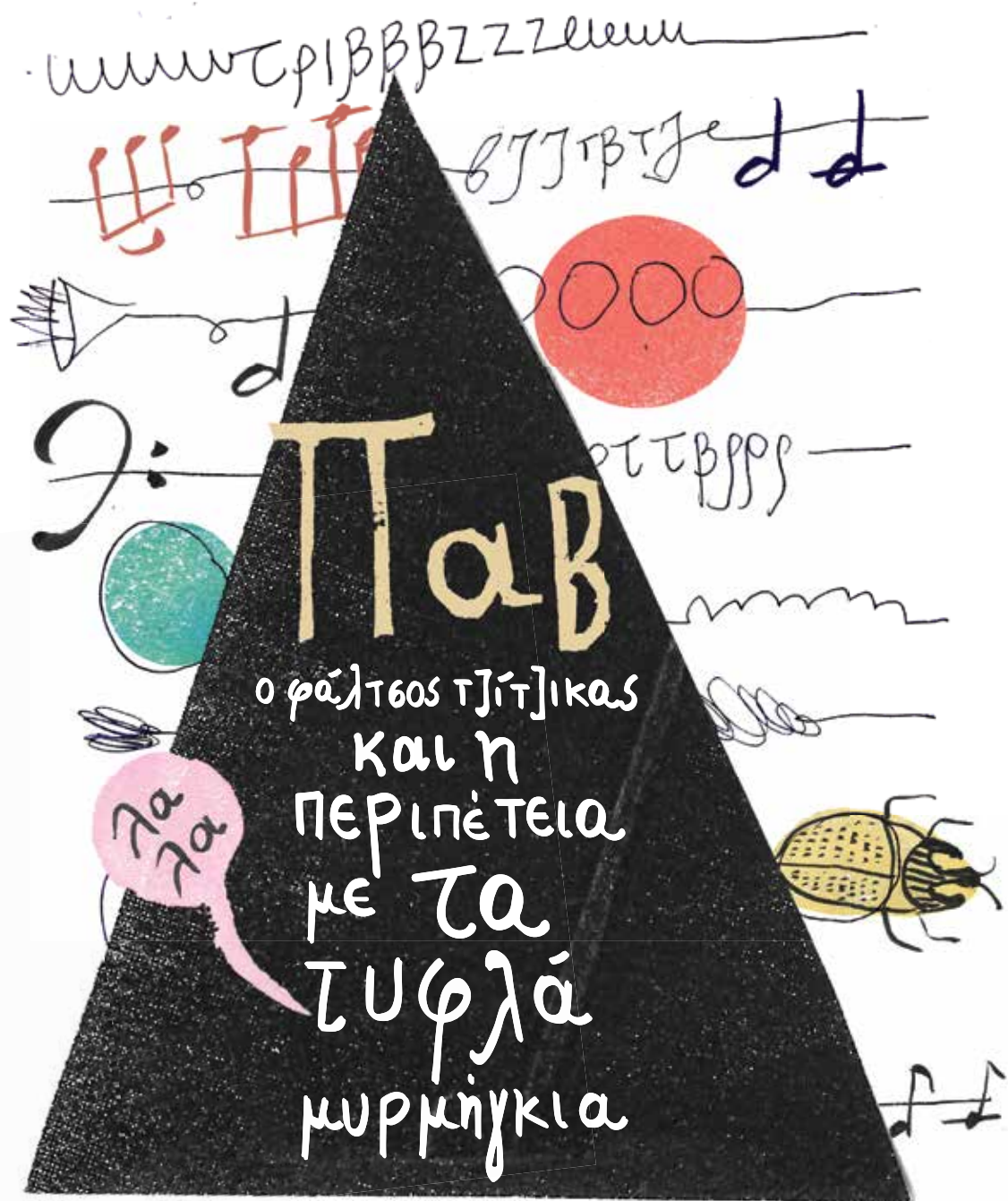
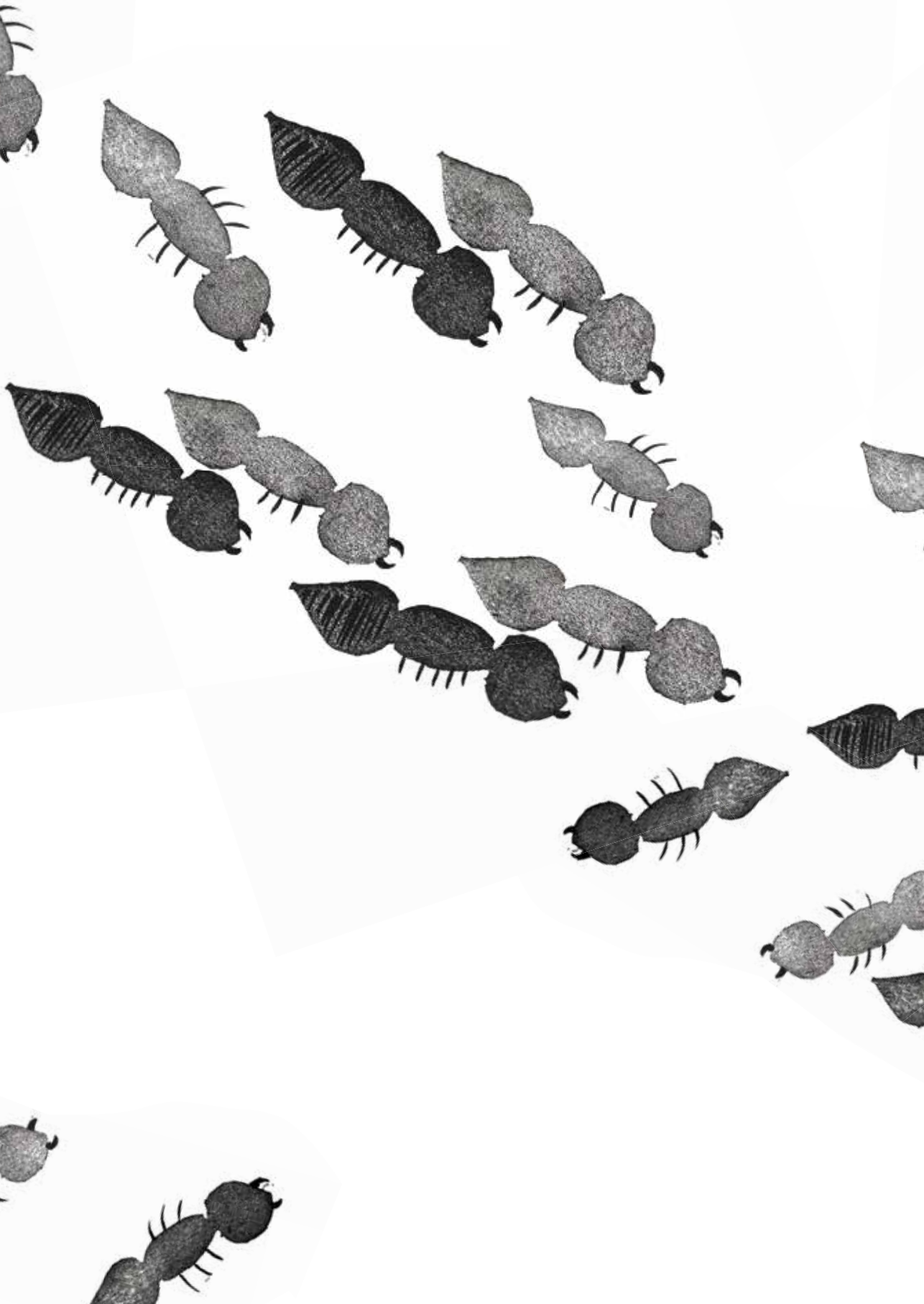

Φώτης Δούκος
εικονογράφηση: Αγγελική Μπόλου

ΜΙΚΡΗ
ΣΕΛΗΝΗ

Παβ

ο φάλτσος τ'ίτ'ικας
και η
περιπέτεια
με τα
τυφλά
μυρμήγκια

1

Απομνημονεύματα
ενός τζίτζικα

Οι χελώνες, οι ελέφαντες και οι παπαγάλοι που είναι μακρόβιοι, ξέρω, θα χλευάσουν τον τίτλο αυτού του κεφαλαίου. Το τζιτζίκι, σου λένε, ζει λίγο, ελάχιστα! Τι απομνημονεύματα μπορεί να γράψει; Κι όμως, φίλοι μου, μέσα σε αυτή τη μικρή ζωή μπορούν να γίνουν πολλά, πάρα πολλά και σημαντικά.

Εγώ, όταν ξεκίνησα τη σταδιοδρομία μου, δεν ήμουν παρά ένα μικρό τζιτζικάκι. Γεμάτο όνειρα για τη ζωή, χωρίς καμία επίγνωση των κινδύνων που με περίμεναν και, κυρίως, με την αίσθηση ότι θα ζήσω αιώνια. Αυτό καμιά φορά σε προστατεύει. Άλλοτε, όμως, μπορεί να σε βάλει σε μπελάδες.

Όλοι θα έχετε ακούσει ιστορίες για τζιτζίκια που καλοπερνάνε τα καλοκαίρια χορεύοντας και τραγουδώντας και ψωμολυσσάνε τους χειμώνες ζητώντας ελεημοσύνη, τροφή και στέγη από τα μυρμήγκια. Όμως, θα πρέπει να τονίσω ότι τα μυρμήγκια κάποιες φορές είναι μνησικάκα και δεν νιώθουν καθόλου οίκτο για τον πόνο και τα βάσανα του άλλου. Θα μου πείτε: όπως έστρωσες, θα κοιμηθείς. Η αλήθεια είναι ότι εμείς οι τζιτζικές δεν σκεφτόμαστε ιδιαίτερα το μέλλον. Μας νοιάζει μόνο το τώρα. Μας αρέσει να κάνουμε μποέμικη ζωή. Βέβαια, όταν έρχονται οι χειμώνες υπάρχει πρόβλημα. Αλλά τι να κάνουμε; Έτσι είμαστε φτιαγμένοι! Αισιόδοξοι, ανέμελοι και ονειροπόλοι.

Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές αυτής της μικρής ζωής, δεν έχασα ποτέ την πεποίθησή μου ότι τα πράγματα θα πάνε καλά. Αν ήμουν κλεισμένος σε κάποιο μαύρο λαγούμι, κοίταζα τα αστέρια. Όταν έπεφτα μέσα σε λάσπες, έστελνα το βλέμμα στον ουρανό. Όταν ζεσταινόμουν, ξάπλωνα. Όταν κρύωνα, έτρεχα. Αν πεινούσα, τραγουδούσα. Αν πονούσα, χόρευα. Εξάλλου, τι άλλο είναι η αισιοδοξία πέρα από τεράστια και άδολη αγάπη για το παρόν;

Πλάσματα που είναι από τη φύση τους μελαγχολικά, όπως τα κοράκια, οι λύκοι, οι αράχνες και οι νυχτερίδες, απορούσαν πάντα με το φωτεινό μου πνεύμα, με τον θετικό τρόπο που βλέπω τα πράγματα. «Πώς το κάνεις, Παβ;» με ρωτούσαν. «Πώς είσαι τόσο ευχαριστημένος με τη ζωή σου; Δεν έχεις ούτε καν σπίτι!» Κι εγώ απαντούσα λέγοντας κάποιο ανέκδοτο, σπάζοντας πλάκα, γελώντας, αυτοσχεδιάζοντας κωμικούς στίχους.

Ωστόσο, αν και έβλεπα τη θετική όψη των πραγμάτων, η ζωή μου δεν ήταν χωρίς έγνοιες και προβλήματα. Έπρεπε κι εγώ να δουλέψω για να βγάλω το ψωμί μου. Ήμουν υποχρεωμένος να κάνω κάτι. Φυσικά, λόγω ιδιοσυγκρασίας, ήταν αδύνατο να πιάσω κάποια δουλειά γραφείου (μια «συμβατική» δουλειά, όπως συνηθίζουμε να λέμε εμείς οι τζίτζικες μεταξύ μας). Το είδος μου επιδίδεται στο τραγούδι και τη σύνθεση από καταβολής κόσμου. Αυτό ξέρουμε και αυτό κάνουμε. Δεν γνωρίζω κανέναν τζίτζικα λογιστή.

Με μένα, όμως, υπήρχε μια ιδιαιτερότητα. Ενώ προέρχομαι από μεγάλο σόι τραγουδιστών, εγώ βγήκα φάλτσος. Αυτό ήταν σοβαρό πλήγμα για την οικογένειά μου. Η μάνα μου είχε την ελπίδα ότι, καθώς μεγαλώνω, θα στρώσει κάπως η φωνή μου και θα τραγουδάω και εγώ όμορφα όπως οι άλλοι, πράγμα που δυστυχώς δεν επαληθεύθηκε. Παρ' όλα αυτά, βγήκα στον τραγουδιστικό στίβο γεμάτος όπως πάντα αισιοδοξία και καλή διάθεση.

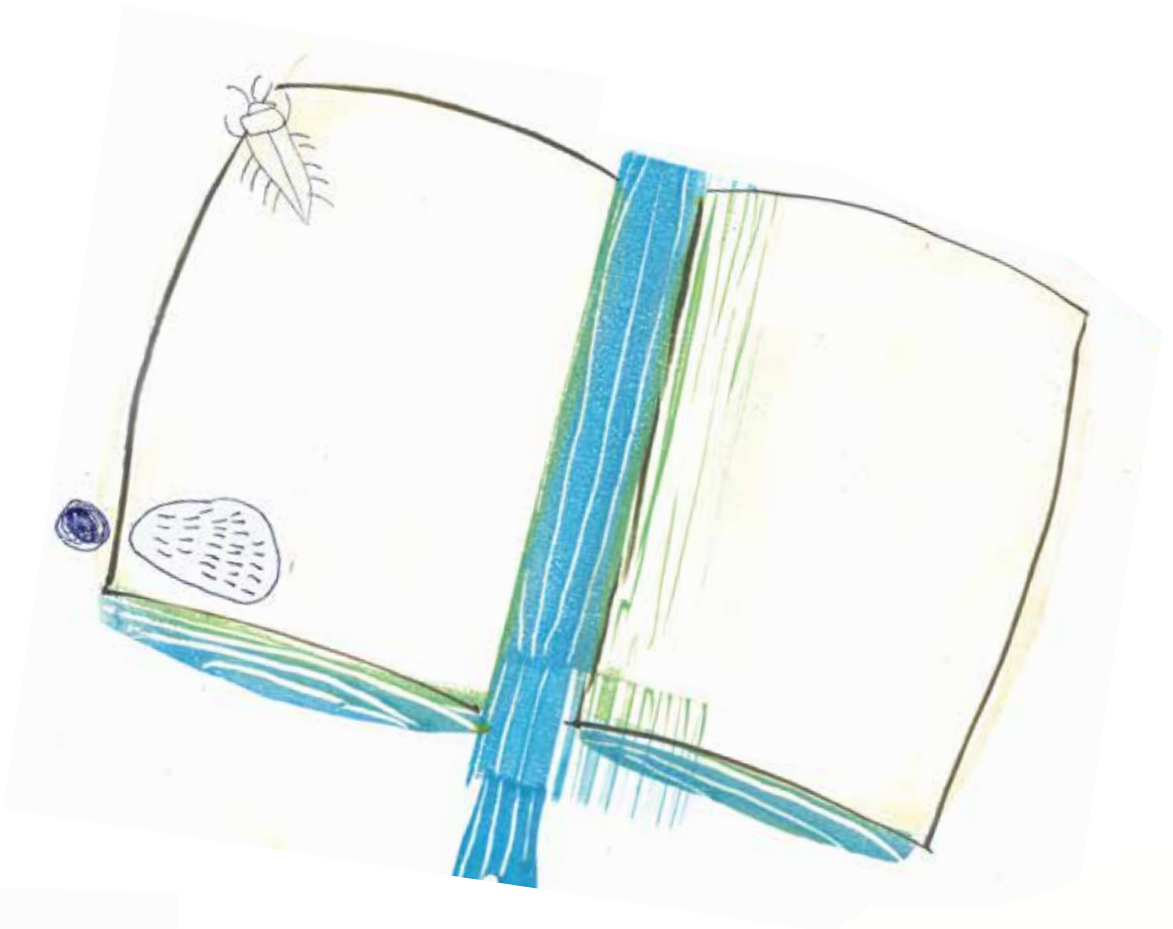
Τα πρώτα μου ρεσιτάλ πήγαν άσχημα. Ο κόσμος συνήθως έφευγε με το που άνοιγα το στόμα μου. Ενώ δεν ήταν λίγες οι φορές που μου πετούσαν, εκφράζοντας πολύ εύγλωττα τη δυσαρέσκειά τους, πεπονόφλουδες (και κάτι τέτοιο μπορεί να αποδειχθεί αρκετά επικίνδυνο για κάποιον του μεγέθους μου), με γιουχάρανε και μού σφυρίζανε. Κάποτε, κόντεψα να φάω και ξύλο από κάτι αψίκορους γρύλους. Δεν ανέχονταν την κακοποίηση του πενταγράμμου, είπαν.

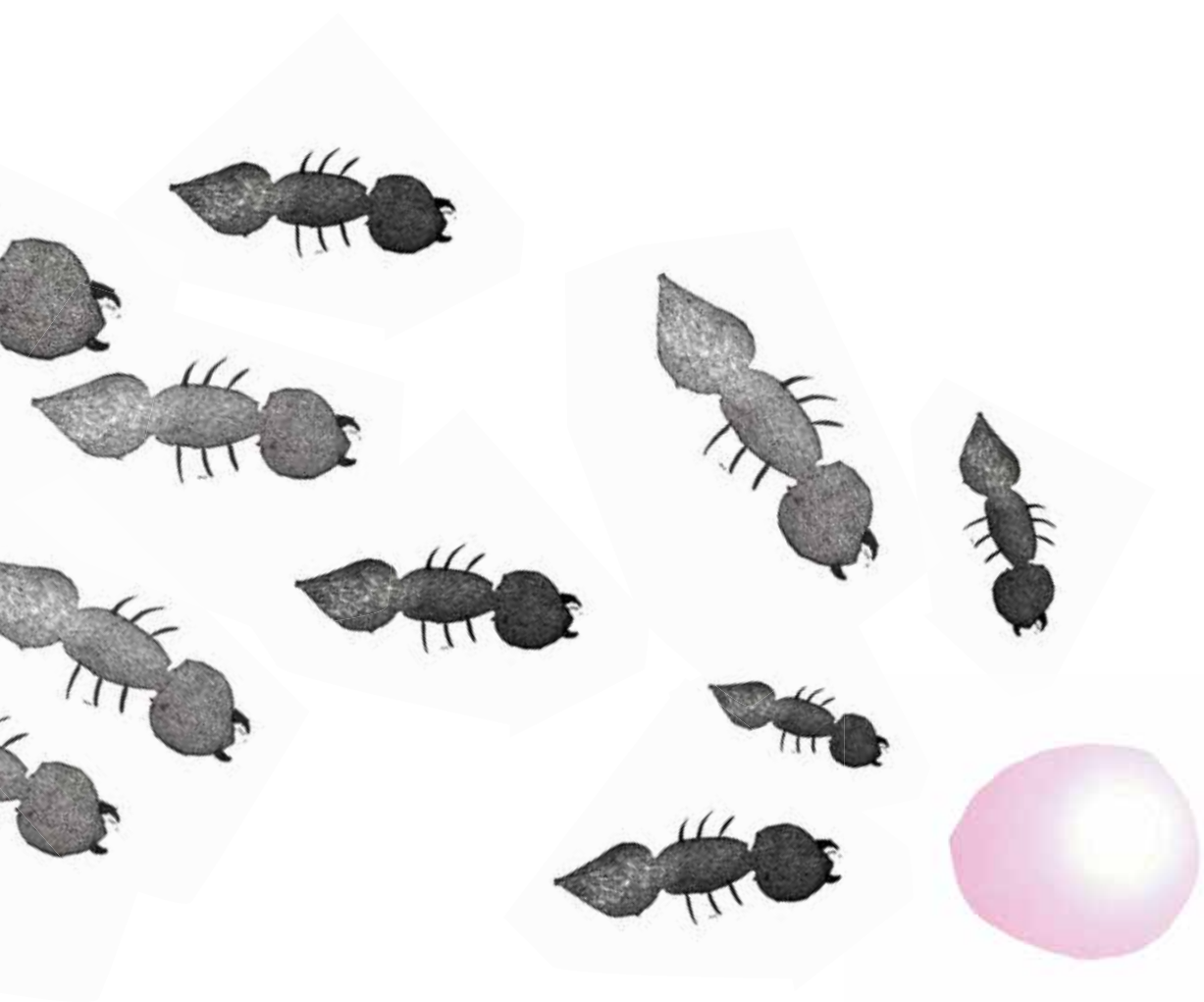

Παρά την έμφυτη αισιοδοξία μου, όλη αυτή η κατάσταση δεν μπορούσε παρά να με προβληματίζει και μέχρι ένα σημείο να με βασανίζει κιόλας. Μου άρεσε πολύ να τραγουδάω. Όμως, το τραγούδι μου δεν δημιουργούσε ωραία συναισθήματα στο κοινό. Αντιθέτως, προκαλούσε μία πολύ συγκεκριμένη αντίδραση: επιθετικότητα. Σταδιακά, η μουσική μου δραστηριότητα είχε αρχίσει να γίνεται επικίνδυνη τόσο για μένα τον ίδιο, όσο και για τα αυτιά όσων με άκουγαν.

Έπρεπε είτε να παρατήσω την τέχνη μου είτε να προσπαθήσω να βελτιωθώ. Διάλεξα το δεύτερο.

“Ακόμα και στις πιο δύσκολες στιγμές
αυτής της μικρής ζωής,
δεν έχασα ποτέ την πεποίθησή μου ότι
τα πράγματα θα πάνε καλά.

Αν ήμουν κλεισμένος σε κάποιο μαύρο λαχούμι,
κοίταξα τα αστέρια.

Όταν έπεφτα μέσα σε λάσπες,
έστελνα το βλέμμα στον ουρανό.

Όταν ζεττανόμωνα ζάπλωνα.

Όταν κρύωνα, έτρεχα.

Αν πεινούσα,
τραγουδούσα.

Αν πονούσα, χόρευα.

Εξάλλου, τι άλλο είναι η αισιοδοξία
πέρα από τινάγματα

και άδολη αγάπη για το παρόν;”

ISBN : 978-618-5049-65-2